

Concurso Rosa de abril 2011

Serveis psicogeriatrics

Concurso
Rosa de abril
2011

Serveis psicogeriatrics

Concurso
Rosa de abril
2011

Estas palabras escritas para mí tienen un significado muy especial ya que son la materialización de un sueño hecho realidad. Mi sueño es el de poder ofrecer a mis mayores una oportunidad para crear y realizarse, y me dirijo a *ellos* como mis mayores, porque así lo siento. Son nuestros mayores maestros en nuestra vida y a *ellos* les debemos nuestro mundo tal y como es.

Agradezco a todos los mayores que han podido participar en el concurso ya que con sus palabras me han aportado una sabiduría única.

Agradezco también a los profesionales que han hecho posible que puedan participar, con su estímulo y su destreza personal.

Quiero comprometerme a continuar con mi sueño y hacerlo realidad cada día.

Un afectuoso abrazo.

Marta Tadeo
Directora Serveis Psicogeriàtrics

Concurso
Rosa de abril
2011

Primer premio

A un niño

*No creas que no existen los magos,
que fue una farsa de los mayores,
tu primer desengaño infantil.
Las personas que menos lo esperes,
serán los magos en tu vida.
No te dejarán regalos que veas,
pero te harán un favor,
te darán un consejo,
una sonrisa,
un apoyo,
una oración,
y cuando quieras darles las gracias,
ya se habrán ido.
Recuerda...
Que son los magos.*

Escrita por Doña Concha Mas Martinez-Bujanda
Residencia Geros Pelai (Barcelona)

Concurso
Rosa de abril
2011

Mención especial

CARTES AL VENT

Benvolguda amiga:

Si en algun punt de l'univers estàs, espero que rebràs aquests mots dirigits a tu.

Avui he sabut que has mort. No et coneixia. Una breu descripció de la teva persona l'ha feta una companya de treball, sols arribar a la feina. Potser si que ens havíem creuat algun cop, pel carrer. Però en aquest món de presses, d'egoismes, individualitats mal enteses, passa això: Hom viu sol rodejat de gent.

En aquest instant i en molts altres del dia penso en els últims moments de la teva vida, en la solitud atterradora d'una noia de divuit anys que ha perdut la fe en tot i en tots.

A la meva memòria venen els meus divuit anys. Vull recordar algun moment negre d'aquells temps, capaç de fer-me perdre la fe en tot i no se si es per la llunyania o l'enyorança d'aquella època, no el trobo. I no creguis, els meus divuit anys i els de moltes altres noies no foren molt

feliços. Ens mancaven moltes coses, si tu vols no essencials, però si agradables per fer la vida i el viure menys dur i esperançador.

Ens mancaven televisors per poder saber si gastant un perfum o un altre estaríem més a la moda. Ens mancaven cotxes, motos per poder marxar el dia de festa amb els amics o conèixer altres diversions que no fossin passejar carretera amunt i carretera avall. Ens mancaren, també, mitjans per poder millorar els petits coneixements que havíem après, bé o malament a l'escola.

Perquè ens mancaven tantes coses no varem tenir temps de pensar si la societat era justa amb tots aquells que no havíem conegut la guerra, però sofríem les conseqüències de la mateixa.

No m'oblido de Déu, com estaràs pensant. Tu vas deixar de creure en Ell perquè el Déu Amor no estava en la gent que et rodejava. Ai amiga !

Creus que era esperançadora la imatge que ens inculcaren de Déu? Un Déu jutge, de càstigs cruels i esveradors.

No solament en l'altre mon. Sinó en aquest. Ja pots pensar com això afectava a uns essers que per la nostra condició d'infants no podíem entendre ni defensar-nos. Més tard polititzaren la religió o la religió polititza la política, de tal manera que la nostra personalitat, en formació, acusà més tard aquests *estripajocs* de la nostra joventut.

Volguda amiga no t'explico tot això com un retret a la teva acció. Com t'he dit al començament, els teus últims moments són una obsessió per a mi. No deixo de pensar en la part de culpa que puc tenir jo com a membre d'aquesta societat que t'ha defraudat. Perdona'ns a tots per què capficats amb els nostres problemes i egoismes no sabíem captar que al voltant nostre vivia una noia que desesperadament buscava que l'ajudessin a sortir d'aquell abisme, sens fons, que era la seva vida.

Perdona'ns a tots per que amb la incomprensió nostra varem fer una mica més forta la soga que va prémer la teva gorja una tarda del mes de febrer.

CARTES AL VENT (II)

Desconeguda mare:

Encara que fa molt de temps que varem deixar aquesta vall de llàgrimes, no crec que haguem deixat de vetllar per la nombrosa descendència que aquí queda. És per això que vull dirigir-vos aquests mots ara que em sento més madura i crec haver superat el trauma que fóreu per a mi durant la meva infantesa.

He de confessar-vos que, en la meva ment infantil sempre us apareixereu rodejada de quelcom misteriós, repulsiu i a la vegada atractiu. Ja devíeu estar alerta de com anaven les coses una vintena d'anys enrere aquí a la nostra terra i com es pujaven aquells que tenien cura de la nostra formació.

Creieu que la vostra persona, la vostra història aplicada a allò que se'ns ensenyava o el que no se'ns deia, resultava del més misteriós. No sabeu quant pot barrinar la fantasia d'un infant quan se li diuen les coses a mitges i ha d'esbrinar-les cercant un llibre, atent a les frases que plega

d'ací i d'allà, buscant rabiosament la veritat. Dic no ho sabeu, perquè vos no vareu tenir temps de ser nena: us trobareu casada en un obrir i tancar d'ulls. I en quant a experimentar amb els vostres fills no crec que la vida donés per a tant, i menys quan us va caure allò de :
“ guanyaràs el pa amb el suor del teu front”.

Bé, no se si de tant barrinar la cosa va deixar d'intrigar-me, o que buscant, buscant vaig créixer. Sigui una cosa o sigui l'altra el cas fou que perdéreu interès en el meu món particular. Alguns cops, quan el meu cos es ressentia del dur treball del camp o de les frustracions que se'ns imposava per la falta de diners, quan demanàvem unes sabates o un vestit per aparèixer més boniques en la festa del poble, pensàvem que de ser un altre el vostre comportament en aquell moment decisiu, i de no haver estat tant blada, la meva vida i la dels meus coetanis estaria un altra, però també us he de dir que de joves les penes s'obliden aviat i les ganes de viure s'imposen al sofriment passatger.

He dit que perderen interès en el meu món particular fins que altre assumpte, que jo vaig lligar amb la vostra vida, va atreure la meua atenció. Fou en el meu batxillerat tardaner quan un senyor anomenat Darwin em presentà uns nous coneixements, una nova visió dels orígens de la vida que tirava per terra tot allò que la meua ment havia elaborat durant anys i em consolava quan les coses anaven malament encara de vos no en deia res, però no era necessari. Si com a pecadora, tal com ho entenia jo en el meu món i m'havien ensenyat catecisme, quedaven rehabilitada com a dona us deixaria feta un parrac.

Un cop més he de confessar-vos que les conclusions tretes foren desapassionats. És per això que al dirigir-vos aquest escrit, confessió i al final sermonet, prefereixo fer-ho pensant en vos com aquella dona de cabellera ondulada i rossa que cobria part d'un cos que s'intuïa esplendorós, ben format i amb cara de no haver trencat mai cap plat.

Bé, no vull explicar-vos més coses de la meua infantesa i de la vostra encisadora figura, ja que no acabaríem mai,

anem doncs al sermonet que és l'últim que em queda, esperant que vegeu en les meves lletres el to amorós en que una mare aconsella la seva filla quan se li presenten moments difícils.

Així que us parlaré amb l'experiència que els anys em donen i que vos no tingúreu.

He dit que fóreu una bleda i ho repeteixo i sinó perquè allò de la pometa? I no dic poma perquè si he de creure a aquell senyor anglès devien ser esquifides d'allò més. Un arbre dels que tenen cura els nostres pagesos de Lleida amb pomes groguetes o vermelles, oloroses, tant grosses que si no busques ajuda et queda el nas esclafat i adolorit al clavar-li les primeres dentades. Així encara fora una temptació, ei, si no hi ha massa collita... però una pometa d'aquells arbres... ? No em feu riure !

I no em digueu que aquelles donaven la saviesa ! Dona de Déu !. I mai tant ben dit, que en volíeu fer de la saviesa? No us havíeu casat ? No teníeu un marit , tot per vos ? No teníeu per que engelosir-vos, no teníeu competència...

Permeteu-me que us recordi allò que em deia l'altra mare en un temps en que les meves idees eren contràries a allò que es duia en el meu poble i en la majoria: “ La dona ha de casar-se, cuidar al marit, tenir fills criar-los ben llustrosos, sacrificar-se per ells , per a complir la seva missió com a dona i sentir-se admirada i guanyar-se el cel. “ La dona massa sàvia te massa disgustos i no és feliç per que veu massa coses...”

Mare m'estic imaginant el vostre estat d'ànim després de tot això que he dit però crec que era necessari que algú us contes altres coses a més d'aquelles que se us dirigeixen en alguna que altra homilia d'un sacerdot *progre o carroça* i que no tenen res a veure amb la realitat en que vos us enfrontareu. Així que ho deixaré en aquest punt esperant que reflexionareu serenament i si podeu tenir espero que des d'allí on esteu fareu quelcom per totes les que estem sofrint aquell vostre mal moment i per vos mateixa que encara que us hagin col·locat allò de la coroneta lluenta i us diguin Santa més d'una us n'haureu sentit.

Concurso
Rosa de abril
2011

Esperant que haureu captat el vertader sentit de les meves paraules i m'haureu perdonat si algun cop he ferit la vostra sensibilitat. Rebeu tota l'admiració no obstant tot d'una de les vostres filles.

Concurso
Rosa de abril
2011

Obras participantes

Virgen de la Fuenmaria

Virgen de la Fuenmaria,
Tu que tienes el poder
Abre las puertas del cielo
Para que empiece a llover

Agustina Almonacid Díaz

Carta a mis vecinos

Muy apreciables vecinos del pueblo de Barcelona, les voy a contar un caso que pasó en mi pueblo natal de Villamartín de Valedorras, provincia de Orense. Se trata de un caso sobre un hurto que hicieron los mozos del pueblo en una viña, éstos mozos tenían por costumbre asistir a una fiesta llamada San Victor, en el pueblo de Cernego, justo ese día, el dueño de la cantina, también dueño de las viñas hurtadas no les cobró la cena, pero Doña Perica, la dueña, puso una denuncia en el juzgado solicitando la devolución de la rapiña que le habían hecho en su viña. Los muchachos trataron de suspender la vista y cantaban por el pueblo: El día de San Victor nadie pagó la cena y ahora Doña Perica nos la quería cobrar. Vamos muchachos! Que viene lel zorro i a la tia Périca la lleva el demonio!

Eulogio Nuñez Fernández

Historia de una niña

Érase una vez, un niña que dejó un pueblo de Burgos y fue a Vilafranca , dónde cursó unos estudios y pudo quedarse con unas religiosas donde pasó de ser pequeña a mayor. De allí fue a Zaragoza, con otra congregación de religiosas, dónde quedo muchos años; En una fiesta del pueblo tuvo un accidente de coche, el coche quedó en siniestro total. A raíz del accidente, la chica enfermó y tuvo que dejar a las religiosas, pasó los años cuidando de señoras mayores en residencias y en sus casas. Mi vida ha estado muy relacionada con lo descrito en esta historia, ahora soy ya mayor y vivo rodeada de señoras mayores y señoritas muy competentes y comprensivas.

Guadalupe García García

Sueños

Sueño con besar tu boca
Y rozar tu piel
Es tu corazón tan noble
Que no se ni el modo donde te encontré

Yo se que tu algún día volverás
Porque el amor que tu Diego te dio
Tú jamás lo encontrarás

Diego el de Dolores

Diego Pedraza Bernal

Yo no quiero ser tu amigo

Yo no quiero ser tu amigo
Yo quiero ser algo mas
Tenerte siempre conmigo
Sin separarme jamás

Ando cada paso sin poderme controlar
Voy y vengo, no te alejes tu de mi
Yo sabia que algun dia me tenias que abandonar
Si estoy dumiendo, me despierto y empiezo a pensar

Por ti yo pierdo el sosiego, la luz y la alegria
Por ti seria yo capaz de matarme y de matar
Pero tanto te quiero
Que no te puedo olvidar

Diego el de Dolores

Diego Pedraza Bernal

Ay virgen de la Fuensanta

Ay virgen de la Fuensanta
Ay virgen de mi Coín,
Es tanto lo que yo te quiero,
Que por donde quiera que voy,
Siempre te llevo muy adentro de mi.
Porque tu eres la patrona de Coín,
El pueblo dónde yo nací

Diego el de Dolores

Diego Pedraza Bernal

La tercera edad

Somos la tercera edad
Como rosas marchitadas
Que ya no nos quiere nadie
Porque estamos marchitadas

Pero nos queda el perfume
De lo que antes hemos sido
Que con trabajo y amor
Criamos a nuestros hijos

Esta vida tan moderna
Que no quieren saber nada
Tienen la mentalidad
Que han venido de la nada

Con esto de las residencias
Todo quieren arreglarlo
Le echan la culpa a los pisos
Y engañan a los ancianos

Se quejan amargamente
Que no pueden soportar
A estas personas ancianas
Que no les dejan ni hablar

Si eres persona cristiana
Y vives con devoción
¿Porque no has de perdonar
A quien la vida te dio?

Con los años que tenéis
Ya tenéis que pensar
Que cuando os deis cuenta
Estáis en la tercera edad

Después ya no habrá remedio
Para poder perdonar
La vida es un poco triste
Cuando nos llega esta edad

Concurso
Rosa de abril
2011

Ni tienes casa, ni vida
Ni sabes por donde vas
Esta es la pena más grande
Que da la tercera edad

Josefa Navarro

El lagarto y yo

Cuándo yo era pequeñita, fui al campo a buscar un animal y me encontré con un lagarto, caminamos juntos durante un largo rato, lo pasamos muy bien, hablábamos de nuestras cosas, disfrutando de la compañía. Más tarde nos despedimos muy contentos con un beso.

Un beso y hasta siempre

Petra Regadera Sánchez

Aventura en el pueblo

Yo, cuándo era pequeño, ya no iba a la escuela, tenía que ayudarle a padre a trabajar, ya que el hombre, pobre, ya no podía hacerlo.

Un día, estaba yo sembrando con la sembradora y pasé por un paso a nivel, justo bajaba el tren del correo sin darme yo cuenta, el tren pilló la sembradora, pero tuve la gran suerte que se soltó el enganche y a mi, no me pasó nada.

Álvaro Gallego Pérez

La virgen de Pilar

La virgen de Pilar dice que no
quiere la corona, que se la den a
los pobres que van pidiendo.

Carmen Martín

Juventud divino tesoro

Juventud divino tesoro, te fuiste para no volver.
Cuándo quiero llorar, no lloro y a veces lloro sin querer.

Yo que amo la vejez, porque no sabe ya de pasiones, ni de torpes celos.

Yo que amo la vejez, pensé que no llegaría a disfrutar el dulce gozo de la tranquilidad y silencio.

Mas como Dios, me ha dado la virtud maga del sueño.
Voy a vivir mis últimos días, voy a vivir los días venideros.
Puede que no tan reales, pero veremos.

Juventud divino tesoro, te fuiste para no volver.
Cuándo quiero llorar, no lloro y a veces lloro sin querer.

Sr. José Godoy

La primavera ha venido

La primavera ha venido y nadie sabe como ha sido.
El pájaro canta y su mal espanta.
Las cerezas han crecido y yo me las he comido.
Las mariposas vuelan hacia las flores y nos regalan
preciosos olores.
Huelen a menta y a milflores.
El jazmín ha crecido y no sabemos cómo ha sido.
¡Ha sido el agua del río que se mueve con estilo!
¡No! ¡no! No ha sido el agua del río, ha sido la lluvia que
ha venido.
¡Estas gotitas que han caído! ¡Me ha dado un escalofrío!
Y aquí me despido.

Escrita en grupo los residentes de Geriatric Emily

www.serveispsicogeriatrics.com